

La connexió africana en el destí català

written by Llorenç Prats | 22 de maig de 2021

La joventut de la Generalitat republicana es va formar a l'Àfrica. Joan Ventalló, fill de Joaquim Ventalló explica com el seu pare va servir trenta-sis mesos allà, com milers d'altres catalans. De tornada a casa, el seu compromís amb el país va passar per la moderació de l'ERC de Macià i Companys.

Un periple que no va agradar als revolucionaris fets forts amb el cop d'estat del 1936 i que el va obligar a marxar cap a París, on seria canceller a l'ambaixada de la República. La germana de Joan Ventalló naixeria sota el bombardeig creuat de la II Guerra Mundial.

Després, durant el franquisme, els episodis es van replicar, i la joventut catalana havia de fer, més sovint que cap altra, "la mili" a Ceuta o Melilla, malaguanyant anys valuosos de la seva vida.

La Guerra del Rif (1920-1926) va suposar un esforç en baixes impossible d'entendre en la situació actual. La sublevació del nord contra l'ocupació espanyola és la que va generar la classe militar africanista, la qual roman encara viva en les files dels exèrcits, havia explicat sovint Raimon Galí, militar català aliè a aquesta quimera i lleial a la república, encara que fos l'espanyola.

En aquell ambient, alguns van veure que podien usar les mateixes eines, i d'aquí la força i conviccions d'Estat Català. Les circumstàncies històriques, tot i això, van donar la veu a la majoria d'ERC i l'oportunitat per Catalunya va passar enmig d'un context internacional totalment desfavorable. La "lleva del biberó" seria la darrera opció, a la desesperada, per guanyar un temps preciós i fer decantar els equilibris europeus cap al costat de les democràcies

liberals. No cal dir que la invasió nazi dels Sudets ho va desfer tot, com explicava en Galí.

Amb aquests antecedents, els territoris sahrauís, abandonats pels espanyols i ocupats pels marroquins, són l'expressió d'una seqüència que ve de lluny i que darrerament, amb l'acollida sanitària de Brahim Ghali, alt representant del Front Polisario, en territori europeu ha fet reobrir totes les ferides.

L'actual govern espanyol i també Josep Borrell, des d'Europa, neguen categoria diplomàtica o oficial a la presència física del militar sahrauí. Una explicació que, òbviament no ha satisfet les àvides autoritats marroquines per a les quals, recíprocament, podrien fer ells el mateix amb Carles Puigdemont.

Segons fonts de Transparència del govern espanyol, no hi ha cap documentació ni legalitat que hagi atorgat l'ingrés hospitalari del general sahrauí en territori espanyol (concretament a Logronyo, la Rioja): ni la seva entrada per via aèria, ni la seva alta hospitalària ni el suport del seu seguici. Cap. Vet aquí com una operació clandestina que tothom coneix passa com si res per la via de fet, però que el rei del Marroc no perdona, lògicament per a molts, tal com els fets recents a les tanques de Ceuta i Melilla demostren.